

bili prišli gor. Velika Planina nam nudi več prijetnih sestopov v dolino. Najzanimivejši izmed vseh se mi zdi čez Dol (slabi dve uri hodá), priporočljiv že raditega, ker ob njem spoznamo Veliko Planino na vsej progi, torej tudi na njeni severni strani.

Kakor se južna stran polagoma vzpenja proti Njivici, tako se nasprotna lahko pobeša proti Konjščici. Prva je primeroma malo kamenita, ki razpolaga vseskozi od Male Planine s sočnatimi travnatimi pašniki, ne tako severna stran. Le-ta je veliko bolj krševita in pustih tal. Na Krasu sem, bi dejal,

FOT. RUD. BADIURA

KONJŠČICA

opazujoč spotoma z nekolike razdalje vse te gole špilje, razjedeno in oglodano kamenje, skalne razpokline, brezdna in okrogle (kraške) doline, da ti ne blešče nad njimi snegovi Savinjskih planin, katerih divno panoramo uživaš vso pot do Konjščice tik pred seboj. In pa cvetke! Ni je skoro sive skale, katere pleša ne bi bila ozaljšana in okrašena krogin-krog z ljubkim gričevnikom, ni je tratine, s katere bi te ne pozdravljali temnomodri encijani, prijetno duhteče murke, velike bele margarite in vsako ped drugi šopki, druge nebrojne planinske cvetice — kdo bi vse našteval! Okna vsega mesta bi ž njimi lahko okrasil! — Človeški vrtnar jih ni sadil. Narava sama jih je zasadila in jim zalivala, da se radujemo njih ljubkosti in občudujemo njih milino . . .

Konec planote se spusti na severnem delu dvakrat stopničasto navzdol. Najprvo v malem klančku

v Konjščico, zeleno planotico krog par globoko udrtih, kotlom podobnih dolin, nato pa drugič po daljšem bregu v Dol.

Prvo planino še obrobajo vitki mecesni, Dol, podolgovata ravan med Konjem (1832 m) in Veliko Planino, pa že tiči med močnimi, visokimi smrekami — pomikamo se tlom. Pod pastirsko kočo se izpremeni smer poti na levo. Nekoliko časa hodimo skoz molčečo hosto po mehkih tleh debelo natrosenih rjavih iglic. Prišedši do roba, ugledamo naravnost globoko pod nami del Bistriške doline, nad njo na levi pa grozeče, po več sto metrov skoro navpično nagnjene stene severnega roba, Velike Planine. V dolgih, precej zložno speljanih serpentinah se jim približujemo vedno boljbolj. Čim bliže smo, tem drzejša je njih podoba in v navpičnih, zdaj nagnjenih ali zvitih skladih čitamo velike pisane črke, s katerimi je zarisala narava posamezne dobe svojega čudapolnega dela . . . Kmalu pa nas zbudi iz teh premotrivanj žuboreči potoček, v šumečih skokih nam prihiti naproti ter pospremi, blagodejno hladeč nas, v dolino. Z njim vred stopimo na plano iz gozda na Kopišča.

Opisana pot na Veliko Planino in čez Dol v Bistriško dolino ni toliko naporna, da bi potnik, ki dospe enkrat srečno do semkaj, že čutil skrajno potrebo, zlekniti svoje utrujene kosti in ude že kar tu na livadi pred logarsko kočo, in jel študirati vozni red. Z veliko večjim užitkom, menim, se oddahneš in okreпчаš od dolgega, a ne tako dolgočasnega pota kot na papirju, v pol ure oddaljenem Koncu, romantičnem gorskem amfiteatru slovite Bistriške doline, kjer stoji na prijazni ravnici poleg Bistričnega izvirka turistovska koča kamniške korporacije.

Letošnje leto je prevzelo slednjo v upravo Slovensko planinsko društvo in je oskrbovana od Binkošti do pozne jeseni. Razpolaga poleg jedilnice z dično in snažno opremljenimi spalnicami za dame in gospode ter ti nudi vse udobnosti. Ondod pa se snideš z drugimi prijatelji narave, ki so prispeli z Grintavca, Skute ali Kamniškega sedla, kakor z veselimi družbami, ki so prišle občudovat le-sem gore „odspodaj“; med njimi najdeš tudi dovolj zabave po končanem potu.

